

Prelāta vēstule (marts 2012)

Monsinjors Havjērs Ečevarrija savā šī mēneša vēstulē koncentrē uzmanību uz „vienu no tradicionālajiem garīgās žēlsirdības darbiem, ko cienīt mūs mācīja svētais Hosemarija un ko Svētais Tēvs izceļ īpaši, - brālīgā aizrādījuma praktizēšanu.”

2.04.2012

Mani dārgie bērni, lai Jēzus pasargā
manas meitas un manus dēlus!

Ir sācijas Lielaais gavēnis – liturģiskais laiks, kurā mēs pieminam četrdesmit dienas, ko Jēzus pirms savas publiskās darbības uzsākšanas, lūdzoties un gavējot, pavadīja tuksnesī. Un tāpat kā Mācītājs iesāka savu sprediķi ar neatlaidīgu aicinājumu uz atgriešanos - *laiks piepildījies, un Dieva valstība tuvu klāt; gandariet par grēkiem un ticiet evaņģēlijam*[1], - tā arī Baznīca mūs mudina izmantot tās žēlastības, ko sniedz šis *spēcīgais* liturģiskais laiks, lai spertu apņēmības pilnu soli, kas tuvina mūs Dievam.

Kaut gan aicinājums uz atgriešanos mums vajadzīgs ik dienu, tas skan aktuālāk šajās nedēļās, ko tagad esam uzsākuši. Ceļā, kas ved uz mūžīgo dzīvi, gandrīz nemanot, mēs varam nedaudz novirzīties no pareizā kursa. Tāpēc Baznīca, laba un gudra Māte, pievērš mūsu uzmanību tam, ka to vajag izlabot, izmantojot tam arī Svētās Mises

lūgšanas un lasījumus, ar kuru palīdzību tā māca ikvienam ticīgajam atgriešanos konkrētos punktos no dienas dienā. Ja mēs, Dieva bērni, apcerēsim šos tekstus savā personiskajā lūgšanā un tā pacentīsimies gūt no tiem labumu, tad **„šajās četrdesmit dienās, kas ved mūs uz Augšāmcelšanās svētkiem, mēs spēsim atrast jaunu drosmi, lai ticībā un pacietībā pieņemtu ikvienu grūtību, ciešanu un pārbaudījumu situāciju, apzinoties, ka Kungs iznesīs no tumsas jaunu dienu.”**[2]

Gavēņa laika liturģija mums dāvā īpašu žēlastību, kas mudina mūs izmainīt mūsu sirdi, un tas noteikti sekmēs labo darbu rašanos.

Pārlasīsim vēlreiz mūsu Tēva pārdomas: **„Atgriešanās var notikt acumirkli, svēttapšana ir darbs visa mūža garumā. Dievišķā mīlestības sēkla, ko Dievs ir iesējis mūsu dvēselēs, grib augt, pierādīt**

***sevi darbos un aizvien nest tādus
augļus, kas ir patīkami Kungam.
Tāpēc mums jābūt gataviem sākt
no jauna un katrā jaunā dzīves
situācijā no jauna jāatrod gaisma
un pirmās atgriešanās
pamudinājums. Tas ir tas iemesls,
kāpēc mums jāsatavojas ar
dziļu sirdsapziņas izmeklēšanu,
lūdzot Kunga palīdzību, lai mēs
labāk iepazītu Viņu un paši sevi.
Nav cita ceļa, ja mēs gribam no
jauna atgriezties.”***[3] Ko mēs esam
uzsākuši kopš Pelnu trešdienas? Ko
esam apņēmušies? Vai katru dienu
izdzīvojam ar grēku nožēlošanas
prieku, kas tuvina mūs Kristum?

Par moto šī gada vēstījumam
Lielajam gavēnim Svētais Tēvs ir
izvēlējis Svēto Rakstu fragmentu no
sv. Pāvila vēstules ebrejiem:
***Rūpēsimies par to, ka mēs cits citā
rosinātu mīlestību un labos darbus.***[4]
Un tālāk Pāvests norāda, ka šie vārdi
ir iekļauti kontekstā, kas atklāj

nepieciešamību pieņemt Kristu, dzīvojot saskaņā ar teologālajiem tikumiem. „**Tas nozīmē, tuvojies Kungam „ar patiesu sirdi, ticības pilnībā” (22), paturēt nesatricināmu „mūsu cerības apliecinājumu” (23), nemitīgi rūpējoties par to, lai kopā ar brāļiem praktizētu „mīlestību un labos darbus” (24). Tiek apgalvots, ka šādas evaņģēliskās attieksmes saglabāšanai ļoti svarīga ir dalība liturģiskajās sanāksmēs un kopienas lūgšana, tiecoties uz eshatoloģisko mērķi: pilnīgu vienotību Dievā (25).”[5]**

Tāpat kā iepriekšējos gados Benedikts XVI no jauna runā par tuvākmīlestības darbiem, kas līdz ar lūgšanām un gavēni ir raksturīgākās grēku nožēlošanas prakses Lielā gavēņa laikā. Esmu jūs jau citos apstākļos aicinājis jo īpaši izkopt personiskās lūgšanas laiku, lai tādējādi atjaunotu grēku nožēlošanas

garu, ar lielāku neatlaidību censtos praktizēt nelielas mortifikācijas, kas kristieša dzīvei piešķir garšu, un palīdzētu saviem tuvākajiem viņu miesas un gara vajadzībās. Bez tā, ka es aicinu jūs praktizēt visas šīs kristiešu gara izpausmes, es tagad vēlos pievērsties vienam no garīgās žēlsirdības darbiem, ko cienīt mūs mācīja svētais Hosemarija un ko Svētais Tēvs izceļ īpaši, - brālīgā aizrādījuma praktizēšanu, ko pats Jēzus mācīja saviem mācekļiem: *Bet ja tavš brālis sagrēko pret tevi, ej un aizrādi viņam savā un viņa klātbūtnē vien! Ja viņš tevi paklausīs, būsi savu brāli ieguvis.*[6]

Šī nav vienīgā Svēto Rakstu vieta, kas māca mums šo tuvākmīlestības izpausmes veidu. Par to vairākkārt ir runāts jau Vecajā Derībā, piemēram, ar šādu padomu: *Nosodi un pārmāci prātīgo - un viņš tevi mīlēs. Dod sapratīgajam, tad viņš kļūs savās atziņās vēl dziļāks; pamāci taisnīgo,*

tad viņš vēl vairāk pieņemsies mācībā.

[7] Un citā vietā: *Kas pārmācību pieņem, ir ceļā uz dzīvību, bet, kas neievēro brīdinājumu, tas maldās.*[8]

Jaunajā Derībā pēc Jēzus sprediķa kļūst vēl skaidrāks, kā šī svarīgā brālīgās mīlestības izpausme, kas aktīvi atbalsta citus ceļā pie Dieva, ir jāīsteno. Apustulis Pāvils mudina, ka tam jānotiek *lēnprātības garā* [9], jo otrā ir jāredz nevis ienaidnieks, bet gan brālis.[10] Svētie Raksti mums saka arī sekojošo: *Lai gan liekas, ka katra pārmācība tanī brīdī sagādā ne prieku, bet skumjas, tomēr vēlāk tiem, kas tanī vingrināti, dod taisnības miera augli.*[11] Un apustulis Jēkabs savu vēstuli nobeidz ar šādiem vārdiem: *Mani brāļi, ja kāds no jums nomaldīsies no patiesības, un kāds viņu atgriež, tad, lai tas, kas atgriezis grēcinieku no viņa maldu ceļa, zina, ka izglābs tā dvēseli no nāves un segs daudz grēku.*[12] Nekad neaizmirsīsim, ka svētais Hosemarija vienmēr pēc ierašanās kādā no

Centriem vispirms jautāja, vai kāds nav slims, un pēc tam piebilda: Vai esiet priecīgi? Vai jūsu dzīvē ir vieta brālīgam aizrādījumam?

Diemžēl, neraugoties uz tādu neatlaidību no Kunga puses, kura mācību tālāk nesa Apustuļi, un no daudzu svēto, ieskaitot mūsu Tēvu, puses, šis garīgās žēlsirdības darbs visnotaļ daudziem kristiešiem nav zināms. Ar nožēlu par to runā

Pāvests: „Šai brīdī vēlos atgādināt par kādu kristīgās dzīves aspektu, kas, kā man šķiet, ir pilnīgi aizmirsts: brālīgs aizrādījums, domājot par viņa mūžīgo pestīšanu. Šodien, kopumā ņemot, liela vērība tiek pievērsta rūpēm un žēlsirdībai, kas nodrošina citu personu fizisko un materiālo labumu, taču gandrīz nemaz netiek runāts par garīgo atbildību par brāļiem. Tā nebija pirmo gadsimtu Baznīcā un tā nav arī ticībā patiešām nobriedušās kopienās,

kurās rūp ne tikai brāļa miesas veselība, bet arī viņa dvēseles veselība un pestīšana.”[13]

Paldies Dievam, šajā Baznīcas daļā, kas ir prelatūra Opus Dei, (ne jau tāpēc, ka mēs sevi uzskatītu par labākiem kā citi) mēs mīlam un izdzīvojam šo Evaņģēlija praksi. Dievs ar īpašu gaismu vadīja mūsu Dibinātāju tā, ka ļāva viņam atsevišķās Svēto Rakstu mācībās iedziļināties īpaši. Tāpēc viņš jau kopš Darba sākuma šo brālīgo aizrādījumu praktizēja pats un mācīja arī citiem. Viņš apliecināja, ka šī prakse „**sakņojas Evaņģēlijā**”[14], un piebilda, ka tā „**vienmēr ir pārdabiskas mīlestības un uzticības apliecinājums**” un turklāt „**ļauj mums pietuvoties un izjust pirmo kristiešu kopienu garu.**”[15]

Svētais Hosemarija tik augstu vērtēja šo Evaņģēlijā sakņoto tradīciju, ka neatkāpās tik ilgi, līdz Svētais Krēsls

– 1950. gadā, kad notika Darba Gara galīgā aprobācija, - akceptēja, ka arī Dibinātājs un viņa pēcteči Opus Dei vadībā var gūt labumu no šī svētdarīšanas līdzekļa, ko Svētais Gars izmanto, lai dvēseles darītu labākas. Lielā vienkāršībā viņš par to stāstīja saviem bērniem: „***Kad es Svēto Krēslu iepazīstināju ar mūsu statūtiem (...), vienmēr bija iebildumi, kad es runāju par brālīgo aizrādījumu attiecībā uz Tēvu: ‘Kā var korigēt personu, kas atrodas vadībā? Viņam neko nedrīkst teikt!’ Es ar to nebiju vienisprātis, es arī paskaidroju, kāpēc: Kā jūs variet atstāt mani, kas esmu vien nabaga cilvēks, un arī manus pēctečus, kas būs labāki par mani, bet arī tikai nabaga cilvēki, bez iespējas baudīt šo svētdarīšanas līdzekli? Tiem, kuri praktizē šo dziļi kristīgo praksi – brālīgo aizrādījumu (kaut arī tas ir grūti un viņiem ir jāpārvar sevi), un tiem, kuri to saņem (arī,***

ja tas viņus sāpina un liek būt pazemīgiem), pieder brīnišķīgs svētuma instruments, kurš ir cēlies no Evaņģēlija. Šis arguments viņus pārliecināja.”[16]

Mūsu Dibinātājs noteica ļoti skaidri, kā sniedzams un kā pieņemams brālīgais aizrādījums. Viņš runāja par **apdomības un tuvākmīlestības normām**, kas jāievēro vienmēr un visos gadījumos, lai brālīgais aizrādījums patiešām būtu gan paša, gan otra cilvēka svēttapšanas instruments. Pirmkārt, vienmēr ir jābūt skaidri paustai pārdabiskai tuvākmīlestībai un cilvēciskām simpātijām, kas saistītas ar interesi par savu paša un līdzcilvēku svētumu. Svētais Hosemarija izteicās ļoti skaidri: „**Brālīgais aizrādījums jāizsaka ar lielu smalkjūtību – ar mīlestību! – gan pēc formas, gan satura ziņā, jo šajā brīdī tu esi Dieva instruments.**”[17] Arī Pāvests savā vēstījumā raksta, ka „**kristīgais**

aizrādījums nekad nedrīkst būt izteikts kā otra nosodījums vai apsūdzība; tam jānāk ar mīlestību un žēlsirdību un jāsaistās ar patiesām rūpēm par brāļa labumu.”[18]

Saskaņā ar šo skaidri iezīmēto principu, pirms vērsties pie kāda ar brālīgu aizrādījumu, mēs Darbā lūdzam padomu, vai tas būtu vietā. Bez tam tas ļauj pārliecināties par to nodomu taisnīgumu, kas mudina mūs runāt ar brāli vai māsu, un var dot mums norādes, kādā veidā īstenot mūsu nodomu, kā aizrādījumu vislabāk noformulēt atbilstoši katra gadījuma konkrētajiem apstākļiem, tā, lai tā patiešām būtu efektīva palīdzība tam, kurš šo aizrādījumu saņem. Tā mēs nodrošināmies, ka šis kalpošanas līdzeklis vienmēr ir patiess apdomības un smalkjūtības, otra respektēšanas apliecinājums. Mani aizkustina domas par to, ar

kādu taisnīgumu jebkurā vidē
izturējās mūsu Tēvs. Ja kāds sūdzējās
par kādu citu vai par viņa uzvedību,
Tēvs vienmēr jautāja: Vai esiet ar šo
cilvēku runājuši? Un piebilda: Dariet
to, tā jūs pamudināsiet viņu
mainīties, ja tas ir nepieciešams.

Atgādināsim visiem kristiešiem, ka
mēs esam aicināti šo mūsu Kunga
ieteikumu piemērot praksē,
neaizmirstot, ka, kā savā Vēstījumā
raksta Pāvests, runa ir par kaut ko
mūsdienās gandrīz nepazīstamu.
Diemžēl cilvēki bieži aiz muguras
runā sliktu par citiem, bet viņiem
trūkst drosmes pārdabisku jūtu
vadītiem zem četrām acīm norādīt uz
šīm kļūdām vai trūkumiem, kas būtu
jāizlabo. Un tā, ļaunas aprunāšanas
netikums sabojā sadzīvošanu
ģimenēs un sabiedrībā.

Centīsimies no jauna atklāt (no visām
pusēm), cik svarīgs mūsu
savstarpējām attiecībām ar citiem

cilvēkiem ir tāds cilvēciskais pamattikums kā uzticība – gan sabiedriskajā dzīvē, gan profesionālajā darbībā. Šajā nozīmē brālīgā aizrādījuma praktizēšana (ievērojot nepieciešamās apdomības un tuvākmīlestības normas) īpaši nepieciešama. Svētais Hosemarija ar pārdabisku reālismu apgalvoja, ka **„mēs visi esam trūkumu pilni, ka katrs no mums redz tos trūkumus, pret kuriem cenšas cīnīties; bet ir vēl daudz citu trūkumu, kurus neredzam (...), un dažus no tiem mums atklāj ar brālīgu aizrādījumu (...). Un viņi mums to izsaka tāpēc, ka mīl mūs, tāpēc, ka mēs dzīvojam kā kristīga ģimene un mūsu kopdzīvošana ir mīlestības piepildīta.”**

„Sadzīvot ar visiem: tas nozīmē mīlēt citam citu, saprast, piedot. Bet ir lietas, pat ja tās tiek piedotas, kuras neklājas noklusēt; tās ir tās, uz kurām mums

***līdzcīlvēkam jānorāda brālīgā
aizrādījumā.”[19]***

Šis Evaņģēlijā sakņotais padoms iemanto īpašu nozīmi tad, ja ir apdraudēta uzticība Dievam. Tāpēc Pāvests raksta: „**Ir svarīgi atjaunot šo kristīgās mīlestības dimensiju. Ļaunuma priekšā nedrīkst klusēt. Te domāju par tiem kristiešiem, kuri vai nu aiz cilvēciskas cieņas vai vienkārši savu ērtību labad pielāgojas vispārējai mentalitātei tā vietā, lai brīdinātu savus brāļus, ka tāds domāšanas un darbošanās veids ir pretrunā ar patiesību un netuvina labajam.”[20]**

Neapšaubāmi, palīdzēt citiem šajos aspektos vienmēr ir sarežģīti. „***Ir sāpīgi aizrādījumu pieņemt, jo ir grūti pazemoties, vismaz sākumā. Bet arī izteikt aizrādījumu nekad nav viegli, to zina katrs.***”[21] Un citā vietā mūsu Tēvs piebilst: „***grūti; daudz ērtāk ir atturēties; daudz ērtāk!, bet tad tas nav garīgs***

***atbalsts. Un par šādām
nolaidībām tev Dievam būs
jāsniedz norēķins.”[22]***

Kad jūs saņemsiet šīs rindas, es atradīšos klusuma rekolekcijās. Lūdzieties, lai tās nestu augļus, lai es no jauna atgrieztos pie Kunga, lai labāk varētu kalpot Baznīcai, Darbam, maniem dēliem un manām meitām, un visiem cilvēkiem; un uzstājīgi lūdzu jūs būt vienotiem ar mani manos nodomos. Tajā pašā laikā arī Romas kūrījā Pāvests un viņa līdzstrādnieki piedalīsies garīgos vingrinājumos. Šis ir piemērots brīdis, lai intensīvāk lūgtos par viņu un viņa nodomiem, par ko es jums tik bieži atgādinu. Īpaši lūdzieties Pāvesta pastorālā brauciena uz Meksiku un Kubu laikā no 23 līdz 29. martam, lai tas dotu bagātīgus apustuliskos augļus.

Kaut tikai kopsavilkuma formā, tomēr vēlos atgādināt par Baznīcas

svētkiem un mūsu ģimenes
gadskārtām tuvākajās nedēļās. 11.
martā būs mūsu mīļā dona Alvaro
dzimšanas diena, bet 23. datumā –
viņa *dies natalis*, viņa došanās uz
mājām Debesīs. 19. martā ir svētā
Jāzepa, Baznīcas un Darba patrona,
lielie svētki. Pēc tam būs Kunga
Pasludināšanas svētki, kas šogad
liturģiski tiks svinēti 26. martā. Un
28. martā atzīmēsim kārtējo
gadskārtu, kopš svētais Hosemarija
tika ordinēts par priesteri. Ja mēs
visas šīs dienas izmantosim, lai ar
patiesi dedzīgu vēlēšanos
pilnveidotos, ar mūsu Mātes Marijas
aizbildniecību Gavēņa laika
atgriešanās žēlastībām būs vieglāk
sasniegt to mērķi.

Man jums jāatzīstas, ka es ik dienu
izjūtu nepacietību, jo es vēlētos būt
visur tur, kur strādājiet jūs. Un es
atceros Svētā Hosemarijas
komentāru: „Kāpēc Jūs paliekat
Romā?”, kāds varētu jautāt. – „Tāpēc,

ka man jāpaliek”, bija viņa atbilde.
Un es piebilstu: Un tomēr cik tuvu
viņš bija mums visiem!

Ar šo vēlmi pēc dziļas iekšējas
atjaunotnes un pieaugošas
apustuliskās degsmes sūtu jums savu
svētību!

Jūsu Tēvs

+ Havjērs

Romā, 2012. gada 1. martā.

[1] Romas Misāle, Gavēņa laika
pirmā svētdiena, *Evaņģēlijs* (B) (*Mk* 1,
15).

[2] Benedikts XVI, Uzruna vispārējās
audiences laikā, 22.02.2012.

[3] Sv. Hosemarija, *Kad Kristus iet
garām*, Nr. 58.

[4] *Ebr* 10, 24.

[5] Benedikts XVI, Vēstījums 2012.
gada Lielajam gavēnim, 03.11.2011.

[6] *Mt* 18, 15.

[7] *Sak* 9, 8-9.

[8] *Sak* 10, 17.

[9] *Gal* 6, 1.

[10] *Sal.* 2 *Tes* 3, 15.

[11] *Ebr* 12, 11.

[12] *Jk* 5, 19-20.

[13] Benedikts XVI, Vēstījums 2012.
gada Lielajam gavēnim, 03.11.2011.

[14] Sv. Hosemarija, *Smēde*, Nr. 566.

[15] Sv. Hosemarija, novembris 1964.

[16] Sv. Hosemarija, Piezīmes no
ģimeņu tikšanās, 21.11.1958.

[17] Sv. Hosemarija, *Smēde*, Nr. 147.

[18] Benedikts XVI, Vēstījums 2012. gada Lielajam gavēnim, 03.11.2011.

[19] Sv. Hosemarija, Piezīmes no ģimeņu tikšanās, 30.12.1962.

[20] Benedikts XVI, Vēstījums 2012. gada Lielajam gavēnim, 03.11.2011.

[21] Sv. Hosemarija, *Smēde*, Nr. 641.

[22] *Turpat*, Nr. 146.